

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Skænk mig

Citation: Drachmann, Holger: "Skænk mig", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 285. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid56688/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Lyse Nætter.

Paa Stranden skæiver ej det mindste Blad;
Hør ruller Søen sølvblank ud sit Bad,
Og Solnedgangen lejrer sig derover.
I Himmel smeltes ind de bløde Vover,
Du skuer mod uendelige Sletter
Af Barndomsminder uden mørke Pletter,
Vemodig glad: —
De lyse Nætter, ak de lyse Nætter!

Skænk mig —

Skænk mig, Du stoltte Hav, din dybe Rø,
Hvorunder Verdner fødes og forsvinder;
Skænk mig din guddomsfædte, faste Tro
Paa Sammenholdet, som Korallens Bo
Med Menneskenes Arrested forbinder!
Da jeg i Stykverk kan det hele saa',
Da maatte jeg med Væmmeise forage,
Med Had forfølge, eller blindt hen prise
Saa mangt et Værk, hvad nu jeg kan betragte,
Kold som din Bølge, under den Devise:
Det passer altting sammen i et hele!

At maale sig, Atomet, med en Sum
Af Milliarder i det store Rum,
Det var vel „Højhedsvanvid“; — men at dele
Den store Kæde, knække hist et Led
Og kaste sig med Had, med Kærlighed,
Med Afsky eller Hyldest ind i Striden:
Dertil, o Hav, er ingen født for liden.
Lær mig med dine Bølger frem at skumme,
Lær mig et Styrkens Had som dit at rumme,
Naar Dybets skjulte Rev dit Hjerte skar: —
Lær mig at have, som jeg elsket har!

Anadyomene.

Ja, jeg har elsket. Hav, det skal Du vide:
Tungt lægger Byrder Du paa Mandens Skulder,
Ham, i hvis Aarer Oceanet ruller,